

Κύριε, κάνε γι αυτούς λίγο χώρο κοντά Σου...!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Χρόνια ολόκληρα τους γνωρίζω, χρόνια ολόκληρα παρακολουθώ την τραγωδία τους ανίκανη να κάνω κάτι άλλο εκτός από το να ψελλίζω μικρές, αμήχανες προσευχές. Και όχι μόνον εγώ. Μία πόλη ολόκληρη.

Βιοπαλαιστές γονείς και τρία όμορφα και σχεδόν ευφυή παιδιά, που το ένα μετά το άλλο μπήκαν στον ζοφερό δρόμο των ναρκωτικών.

Εκεί τελείωσε η ζωή τους ως συνηθισμένων ανθρώπων: Από άνθρωποι της διπλανής πόρτας, έγιναν πρόσωπα μιας διαρκούς επικαιρότητας καθώς βλέπαμε τις φωτογραφίες τους στις εφημερίδες, έξω από φυλακές οι γονείς, μέσα τα παιδιά και σε αίθουσες δικαστηρίων γονείς και παιδιά -οι πρώτοι κομποδένοντας με αγωνία τα χέρια, τα δεύτερα πάντα με χειροπέδες-.

Και όμως συνέχισαν να ζουν.....Παλεύοντας, κλαίγοντας, χαμογελώντας για αντίσταση και ελπίζοντας.

Δυο κορίτσια και ένα αγόρι, οι «ένοχοι». Κάποτε το ένα κορίτσι παντρεύτηκε έναν επίσης «ένοχο» και έκαναν ένα κοριτσάκι.

Η οικογένεια έκανε διάλειμμα ευτυχίας....Ένα μωρό, μια υπόσχεση, στις ροζ κουβερτούλες οι προσευχές περπάτησαν δικαιωμένες. Το νεαρό ζευγάρι αποτοξινώθηκε αλλά οι...παλιοί «σύντροφοι» δήλωσαν παρόντες και ο νεαρός άντρας βρέθηκε πάλι στην φυλακή, όπου και τον αυτοκτόνησαν την παραμονή της δίκης του.

Το μωρό ορφάνεψε, η μαμά του άρχισε πάλι να μπαινοβγαίνει στις φυλακές, η γιαγιά έσφιγγε πάλι τα δόντια, ο παππούς άνοιγε κανονικά το μικρό του μαγαζί και οι γείτονες ρωτούσαν μόνο για την εγγονούλα του....

Η άλλη κόρη αρνήθηκε τον πραγματικό κόσμο και άρχισε να μπαινοβγαίνει σε νευρολογικές κλινικές και ο γιος -με βουερή συχνότητα- πρωτοσέλιδη είδηση...

Τα χρόνια πέρασαν, το μωρό έγινε κοπέλα, η γιαγιά στο πρόσωπό της έντυνε κρυφές προσδοκίες με χρώματα άνοιξης αλλά γρήγορα φόρεσαν όλοι πάλι μαύρα: Η μητέρα της κοπέλας βρέθηκε νεκρή (ήταν από τις κρατούμενες που μιλούσαν πολύ...) στο καράβι που την μετέφερε από την μία φυλακή στην άλλη.

Στην κηδεία τον αδελφό της τον έφεραν από την δική του φυλακή με χειροπέδες που δεν του τις έβγαλαν ούτε για να νεκροφιλήσει την αδελφή του. Υποθέτω πως για να μπορέσει να της δώσει το τελευταίο φιλί, ακούμπησε τα δεμένα του χέρια πάνω στο νεκρό κορμί.

Στο σπίτι λιγόστεψαν οι ένοικοι και στο κοιμητήριο αύξαναν οι τάφοι....

Ωστόσο συνέχιζαν να ζουν. Κάνοντας τους θανάτους προσευχές και τις φυλακές περάσματα για να διαβούν στο επόμενο της απαντοχής.

Σήμερα κηδέψαμε τον παπού (στα 73 του χρόνια, μετά από 13 χρόνια αλλεπάλληλων εγκεφαλικών και Πάρκινσον).

Ελάχιστος κόσμος...Ποιός πηγαίνει δίπλα σε μια τέτοια οικογένεια!

Επιτρέψτε μου την «έπαρση» να νιώθω υπερήφανη που ήμουν εκεί.

Υποκλίθηκα με σεβασμό σ' αυτόν τον ηρωικό άνθρωπο, σ' αυτόν τον αγωνιστή που άντεξε και του ευχήθηκα «καλή Ανάσταση».

Αγκάλιασα την γυναίκα του και ένιωσα λίγη μπροστά στην αξιοπρέπεια και τον Γολγοθά που της είχε γράψει «Χριστός Ανέστη» στο απαλό της χαμόγελο, όταν μου είπε πως είναι σίγουρη πως τον άντρα της θα τον έπαιρνε ο Χριστός στον Παράδεισο.

Μερικά μνήματα παραπέρα, ήταν θαμμένα η κόρη τους....

Η εγγονή κάθισε, για λίγο, στο μάρμαρο της μάνας της.

Λίγο αργότερα συναντηθήκαμε στον καφέ.

Δεν έκλαιγε κανείς. Ετούτοι είχαν κλάψει ήδη περισσότερα από όσα δάκρυα αναλογούν σε μια ...φυσιολογική ζωή και τώρα απλά βουτώντας μέσα στην παγωμένη τους θλίψη, πάλευαν να μην χάσουν Εκείνον που κάτι είχε πει για στενή και τεθλιμμένη οδό, για ευτυχισμένους πενθούντες, για κουρασμένους και αδικημένους....

Τους αποχαιρέτησα με έντονο μέσα μου ένα αίσθημα κατωτερότητας μπροστά στις υπομονές τους και με λίγη ενοχή επειδή -δεν μπορεί- φταίω κι' εγώ για τους τόσους «ενόχους» τούτης οικογένειας.... Ίσως αν δεν ήταν τόσο σπάνιες οι προσευχές μου, αν δεν ήταν φευγαλέες, αν ήμουν λιγότερο ολιγόπιστη, λιγότερο συμβεβλημένη με την βόλεψη της κοινωνικής καθωσπρεπωσύνης....

Κύριε.....

anazhthseis-elena

Πηγή: orthodoxigynaika.blogspot.gr